

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 11
FEBRUAR - 2020

LE ENO JE POTREBNO

Iskal sem moč ... iskal sem modrost ... iskal sem bogastvo ... iskal sem pogum ... iskal sem ljubezen ...

»Nekega dne se je na bubi pojavila majhna odprtina. Človek je sedel in gledal, kako se metulj nekaj ur muči, da bi svoje šibko telo izvlekel skozi to majhno odprtino. Potem je metulj obstal. Zdelo se je, da ne more naprej. Zato se je človek odločil, da bo metulju pomagal: vzel je škarje in prerezal bubo. Metulj je z lahkoto prišel ven. Toda, imel je krhko telo in mehka krila. Človek je še naprej opazoval metulja. Pričakoval je, da se bodo krila vsak trenutek odprla, povečala in razširila, da bi nosila metuljevo telo in mu dala moč. Nič se ni zgodilo! Metulj je vse svoje življenje preživel, plazeč se okoli s šibkim telesom in nerazvitimi krili. Nikoli ni poletel. Človek kljub svoji ljubeznivosti in dobrim namenom ni razumel, da je napore, ki jih je moral metulj prestati, medtem ko se je prebijal iz bube, načrtoval Bog, zato da bi kri iz telesa metulja stekla v krila in bi bil tako pripravljen za letenje, potem ko bi se osvobodil bube. Pogosto so naperi prav tisto, kar potrebujemo v življenju. Če bi nas Bog osvobodil vseh ovir, bi nas pomehkužil. Nikoli ne bi postali tako močni, kot moramo biti. Nikoli ne bi mogli leteti.«

»Iskal sem moč ... in Bog mi je dal napore, ki so me naredili močnega. Iskal sem modrost ... in Bog mi je dal probleme, ki jih je bilo treba rešiti.

Iskal sem bogastvo ... in Bog mi je dal pamet in telo, da lahko delam. Iskal sem pogum ... in Bog mi je dal ovire, ki jih je bilo treba premagati. Iskal sem ljubezen ... in Bog mi je dal ljudi, ki jim je bilo treba pomagati.

Nič nisem dobil od tistega, kar sem iskal ... toda dobil sem vse, kar sem potreboval.«

Leandro Valdir, prevod: Fidelia García, naprej podelil: Amicus Dei

Sv. Sholastika

God: 10. februar

Najbrž ste že slišali, da so dvojčki med sabo čustveno pa tudi drugače močnejše povezani kot »navadni« bratje in sestre. Če je eden bolan, se tudi drugi slabo počuti, če eden doživlja strah, trepeta tudi drugi. Zgled take povezanosti je današnja godovnjakinja sveta Sholastika, sestra dvojčica svetega Benedikta, začetnika zahodnega meništvja in prvega zavetnika Evrope.

Rojena sta bila okoli leta 480 v Nursiji (današnja Norcia), severovzhodno od Rima. Velika, ganljiva ljubezen je družila brata in sestro vse življenje. Tudi Sholastika se je vnela za velike duhovne cilje, za katere je Benedikt gorel od mladosti. Najprej je najbrž živela v samostanu pri mestu Subiaco, ki še danes nosi njeno ime. Ko je Benedikt ustanovil sloveči samostan na gori Monte Cassino, ga je sestra Sholastika prosila, če bi tudi ona smela živeti po pravilih njegovega reda. Brat ji je ustregel in ji dal zgraditi ob

vznožju gore skromen samostan ter jo imenoval za opatinjo. Sholastika je samostan modro vodila, s posebno ljubeznijo je skrbela za bolnike in reveže.

Po pravilih, ki jih je sestavil Benedikt za svoj red, je bil ženskam prepovedan vstop v njihov samostan. Tega pravila se je držal tako zvesto, da niti ljubljene sestre ni dovolil izjeme. Enkrat na leto sta se shajala na praznik v eni izmed hiš blizu samostana. Dan sta prebila v duhovnem pogovoru in molitvi. Njuno zadnje srečanje je opisal papež Gregor Veliki v svojem življenjepisu svetega Benedikta.

»Ko je dospela, je prišel k njej brat v družbi svojih učencev. Ves dan sta hvalila Boga in se pogovarjala o svetih rečeh. Ko se je zvečerilo, sta zaužila skromen obed. Potem je sestra prosila brata, naj ne hodi proč,

temveč naj ostane v duhovnem pogovoru do jutra. Benedikt jo je odločno zavrnil. Tedaj je Sholastika sklenila roke in se v zaupni molitvi obrnila k Bogu. Komaj je pogledala kvišku, je začelo tako strašansko grmeti in se bliskati in nastal je tak naliv, da sveti mož z brati ni mogel izpod strehe. Sveti Benedikt je sprevidel, da se v takem neurju ne more vrniti v samostan. Ves žalosten je dejal: »Vsemogočni Bog naj ti odpusti, sestra! Kaj si mi naredila?« Ona pa mu je odgovorila: »Glej, prosila sem tebe, a me nisi hotel uslišati; potem pa sem prosila svojega Gospoda, ta me je uslišal. Zdaj kar pojdi, če moreš; le pusti me samo, ti se pa vrni v samostan.« Moral je ostati zaradi nevihte. Tako se je zgodilo, da sta prečula vso noč, ki jima je hitro minila, v pogovorih o duhovnem življenju.«

Naslednje jutro sta se vrnila vsak v svoj samostan. Tretji dan je Benedikt videl, kako se duša njegove sestre kakor golobček dviga v nebo. Ugotovil je njeno smrt in hvalil Boga, da je Sholastiki dodelil takšno slavo. Svetnica je umrla leta 542, stara šestdeset let. Njen spomin se od 12. stoletja obhaja 10. februarja.

Upodabljajo jo kot opatinjo v črni redovni obleki s knjigo redovnih pravil in z golobom, včasih tudi pri zadnjem srečanju z Benediktom. Častijo jo kot zavetnico zoper strelo in priprošnjico za dež.

Pripravila Marica

JUNAKI IZ OZADJA

Zaposleni se nam bodo predstavili s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljene deliti z nami. Hvala vam.

Jelka Senčur

Jelka je medicinska sestra. Je ena tistih oseb, ki se ne branijo dela. Kljub obilici nalog in obveznosti tako v službi kot doma Jelka ne tarna. Kjerkoli že je, povsod pridno opravi svoje delo, čeprav preden npr. pride v popoldansko izmeno, doma postori že cel kup težkih opravil. Glede na njeno življenjsko pot pa to ni prav nič nenavadno. Vedno je bila namreč vajena dela. To ni zgodba o pravljlični princeski, ki so ji vsi darovi

položeni že v zibelko. Jelka si je vse, kar je postala, prigarala s pridnostjo in delom.

Rodila se je 20. aprila 1975 v Ljubljani. Skupaj z mamo, bratom in sestro so živeli pri materinih starših, oče pa je živel drugje. Osnovno šolo je obiskovala v Gornjem Logatcu. Po končanem osnovnošolskem izobraževanju pa njena pot ni bila takšna kot pot večine njenih vrstnikov. Ni nadaljevala šolanja, niti ni šla v službo, kar pa ne pomeni, da je lenarila. Jelka je doma pomagala mami pri oskrbi stare mame.

V zdravstvo je zašla povsem naključno. Ko je bila stara 21 let, se je zaposlila kot strežnica v Domu upokojencev Vrhnika. Med opravljanjem te službe se je Jelka potrudila in ob delu naredila srednjo zdravstveno šolo v Ljubljani. Po zaključku šolanja pa se je malo zapletlo; v DU Vrhnika namreč ni dobila pripravništva. Lotila se je pisanja prošenj, uslišali so jo v Domu Marije in Marte, kjer je zaposlena še sedaj.

Življenje pa ni le služba. Jelka živi z možem in dvema sinovoma na moževem domu v Žibršah. Z Janezom sta se poročila v domači župniji 1. maja 2004. Sinova Tomaž (13 let) in Matic (11 let) še obiskujeta Osnovno šolo Tabor. Družina živi na kmetiji, kjer pa dela nikoli ne zmanjka. Redijo govedo in kokoši, pridelujejo tudi krompir in ostalo zelenjavo. Živina se čez leto pase na pašnikih, za zimo pa morajo pripraviti krmo. Tako poleti, ko vsi iščemo senco in se izogibamo vročini, Jelka na vročem soncu pripravlja seno za zimo. Jelko delo na kmetiji in z živalmi veseli. Pove, da če ne bi bila medicinska sestra, bi zagotovo delala nekaj z živalmi, npr. kaj v zvezi z veterino.

Ko Jelki ostane kaj prostega časa (kar se ne zgodi ravno pogosto), gre najraje v naravo na sprehod. Tam najde svoj mir. Tudi, kar se tiče hrane, nima velikih želja: najraje ima

kakšne štruklje ali cmoke.

Za konec na vprašanje o njenih željah za prihodnost skromno odgovori:
»Želim si predvsem zdravja in pa dobrega razumevanja v družini in v službi.«

Zapisala Tjaša Gracar

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Pozdrav miru pri sv. maši za vse pokojne

Človek, mir s teboj!

Prišel si kot zvezda z neba:
enkrat, čudovit.

Rodil si se, da bi bil srečen
in da bi osrečeval druge.

Cvetlice ne morejo cveteti
brez sončne toplote.

Ljudje ne morejo postati ljudje
brez toplote, prijateljstva in
ljubezni.

Človek, mir s teboj!

Povejmo to naprej
s smehljajem, z objemom,
s poljubom, s pravim dejanjem,
s stiskom roke.

Vsak dan znova.

Človek, rad te imam,
zato iskreno – mir s teboj!

Ljudmila

Vstavila sem jim pravi kompas

Prihajajo dan za dnem. Prihajajo vsako soboto. Pet jih naštejemo. Pet otrok – štiri hčere, en sin. Občudujem njihovo požrtvovalnost, njihov pristop k ostareli mami. Polni spoštovanja so, polni zahvale. Soboto za soboto, niti ene niso izpustili že pet let. Prihajajo in skupaj z mamo prisostvujejo pri sveti maši v Domu starejših. In na eno od sobot sem po končani sveti maši namenila svoj čas »debatiranju« z eno od hčera

in z ostarelo mamó. Zadowoljna in vesela sem prisluhnila »pojasnilu« hčere, kako jim vsako soboto uspe obiskati mamó. Že pet let trajajo obiski, toda niti ene sobote ni bila mama brez obiska. Med seboj so točno dogovorjeni, kdo gre to soboto, kdo gre drugo soboto, kdo gre tretjo soboto ... njihova komunikacija ne pozna »kiksa«, tako kot mama ni nikdar odrekla svoje pomoči in ljubezni svojim otrokom. »Saj to je vendar naša dolžnost,« sem dobila od hčerke jasno pojasnilo. Ko mi je mama pripovedovala svojo življenjsko zgodbo, se je med pripovedovanjem od časa do časa globoko zamislila. Toda nasmeh na njenem zgubanem obrazu je razodeval zadovoljstvo nad svojimi odraslimi otroki.

»Žilica« mi ni dala miru, zato sem mamó povprašala: »Kako vam je uspelo vzgojiti tako dobre otroke?« Malo postrani me je pogledala, potem pa z nasmehom dejala: »VSTAVILA SEM JIM PRAVI KOMPAS.« Zamislila sem se ob teh besedah. O Bog, daj, da bom tudi sama lahko rekla: »Svojim otrokom sem vstavila pravi kompas, ki vedno kaže pravo pot.«

Ljudmila

Vrane

Vrane družijo se rade,
pet na smreki jih čepi.
Puška počí, ena pade,
koliko jih še sedi.
Kaj se tebi zdi?

Nobena, reče učenec,
kaj to v glavo mi ne gre.
Ena pade ustreljena,
druge štiri odlete.

Glej jo, glej jo, glavo bistro,
majhen deček,
velik mož.

Sčasoma še za ministra prideš,
ako vedno priden boš.

Povedala Marija Musec

Obisk pri patru Rafku in praznovanje

Ob 14. uri je bilo praznovanje rojstnih dni tistih stanovalcev, ki so imeli v tem mesecu rojstni dan. V mesecu novembru je imel rojstni dan tudi p. Rafko. Zbrali smo se ob mizi v jedilnici, kjer so vsem postregli z narezkom, torto, kavico (kdor je želel), s pijačo, župnik Janez Kompore (direktor tega

doma in župnik Dol. Logatec) je tudi pel in igral na kitaro ter »zabaval« omizje z različnimi prigodami ter šalami.

Slavje je povezovala domska socialna delavka Mateja Seliškar. Vsakemu stanovalcu je čestitala in dala darilo – toplo odejo, »deko«. Potem smo zapeli vsem Vse najboljše.

Žal sem bila malo prepozna s snemanjem, tako da se na posnetku sliši samo zadnji del pesmi.

Slavlencev je bilo 8. Najmlajša je bila stara 83 let, najstarejša pa 93. Prav včeraj je dopolnila ena izmed njih 90 let. Zato so ji podarili še rožice.

Tako je vsako leto zadnji četrtek v mesecu; le tistim, ki imajo rojstni dan v decembru, se praznovanje prestavi na konec januarja in praznujemo za dva meseca skupaj.

Drugo leto, če Bog da, bo lahko tudi od vas kdo prisoten!

Lep pozdrav, Cvetka

Moja piška

Šli smo na obisk v Dravljje, kjer smo v najemu imeli njivo, katero so obdelovali očetovi prijatelji. Bilo je nekega dne med drugo sv. vojno, ko smo jih obiskali. Takrat sem kot mala petletna deklica dobila malega rumenega piščančka od ge. gospodarice, ki je bila kmetica. Piščeta sem

nesla domov v staro Ljubljano. Majhen »pišček« je imel svoj prostor v kuhinji, pod »štokerlem«, kjer je sedel na »lajšti« od stola. Stol pa je bil pokrit s časopisom, da je imel temo in je lahko spal. Z mamó sva živeli sami in zanj sem zelo lepo skrbela. Mama mi je dala zanj dve posodici, eno za vodo, drugo za hrano.

A »pišček« je rasel in rasel in zrasel v lepo rjavo kokoš po imenu Kokica. In kadar sem jo poklicala, me je pogledala. In glej, narediti smo morali še gnezdo, in to v kuhinji med kredenco in dimnikom, saj je začela nositi jajca, ki se jih v tistih časih ni dalo dobiti. In ko je znesla jajce, je vedno kokodakala in nama tako sporočila, da je znesla jajce.

Dostikrat sem jo vzela v naročje in jo božala.

Ob popoldnevih pa sem jo na vrvici kot kužka peljala na sprehod ob Ljubljani, na zeleno zaklonišče, kjer se je pasla.

Dobila je kugo in poginila. Dala sem jo v škatlo in jo pokopala na hribu Ljubljanskega gradu.

To je bila moja prva žival'ca in zelo sem jokala, ko sem jo zgubila.

Špela Vovko

Cerkvica vrh gore

Cerkvica vrh gore, cerkvica bela,
vsak dan pozdravlja te duša vesela.
Zjutraj, že ko zlati sonce planine,
srčne pozdrave ti diham z doline.

Tebe čez dan oko »zmír« pogleduje
srce večerno ti vzdihne daruje.
Saj mi tako ljubo gledaš z višave,
s hol'mca zelenega daješ pozdrave.

Zvonček me tvoj budi zjutraj iz spanja,
k delu, k pokoju spet on mi pozvanja.
Pa če otožnost med mir se zaplete,
v tebi le, cerkvica, najdem zavetje.
Tvoje zavetje res mirno, tihotno,

kak' de nemirnemu srcu dobrotno!
Zgoraj vrh gore, cerkvice bela,
vsak dan pozdravlja te duša vesela.

Marija Novak

Skriti gost – ciganka

---

61. srečanje Kofetkarjev je bilo 3. januarja 2020. Prisotne so bile še gospe: Marija, Mari, Mara z vnukinjo Eliano. Skriti gost – ta ni še nikoli nastopal, je bil res poseben. Ima drugačen način življenja. Belili smo si glave in končno le uganili – ciganka.

Če so bili prvotni cigani brez stalnega bivališča, umazani in strgani, so sedaj že urejeni. Poprej so po vaseh popravljali dežnike, krpali lonce, brusili kmečko orodje. Nekateri so se združili in imeli nekakšen cirkus. Nastopal je medved na vrvi, opica je izvajala določene spretnosti. Sedaj so tudi cigani bolj mestni. Lepo so oblečeni, umiti. Naša gostja je imela dolge črne lase z veliko rdečo rožo v laseh, lepo tenko obleko, obuvalo, ki se je malo svetlikalo. Zgodovina pove, da so prišli v 7. stoletju iz Pakistana in ostali v Evropi. Hitler jih je v drugi sv. vojni veliko pobil. Tudi pri nas poznamo primer, ko pobite družine, med njimi mali otroci, iz Iške » čakajo« na prostor na Žalah, da jih dostojno pokopljejo. Saj smo vsi ljudje, ali ne? Le kdo ima pravico v EU temu nasprotovati?

Ob novem letu so se ljudje vedno poveselili in želeli izvedeti, kaj jim bo prineslo novo leto. Iznajdljive ciganke so šle po hišah, da prerokujejo prihodnost tem radovednim ljudem. Cigani imajo 42 posebnih kart – eno potegneš in sledi razlaga za leto, ki prihaja. Nekateri napovedujejo tudi iz usedline v kavi. Veliko je smeha, heca, a nekateri tudi malo verjamejo. Najboljša karta je »božje oko«. No, mi smo jo dobili po trikratni ponovitvi, če je to dovoljeno ali ne. Kitajci imajo letos leto podgane. Leto 2020 bo zato v znamenju sprememb. Nebesna telesa Mars, Plutom, Saturn so v taki legi, da celemu svetu sledijo velike spremembe. V več ozirih. Vremenskih, političnih, osebnih.

Naša ciganka nas je nagovarjala za odkritost in pomoč drugim. Kar čutimo v sebi, moramo povedati na glas. Ne smemo se pretvarjati in svojo stisko tlačiti, nositi v sebi. Pogledala je tudi naše dlani. Na dlani so črte. Tri so najpomembnejše, življenjska črta, črta zdravja in ljubezni.

Vse ostale črte so opora, pomoč glavnim, ki so steber našega življenja. Pomembno je, da se življenja ne bojimo, kar imamo, moramo deliti. Kajti srečni smo samo takrat, ko resnično dajemo iz srca, nesebično iskreno. Lepo je sprejemati, a še lepše je dajati. To nas dela ljudi. V naravi za srečo radi poiščemo štiriperesno deteljico. Zato je ciganka s pomočjo naše voditeljice Terezije uredila, da je naša glavna kuharica Silva za nas spekla čudovito pecivo, hlebčke v obliki štiriperesne deteljice. Te hlebčke, deteljice, smo razlomili in dobili štiri srca, ki smo jih podarili naprej. Tako smo drug drugega obdarovali z »nekakšnim našim kofetkarskim obredom«.

Cigani imajo tudi svoj jezik. To moramo spoštovati. Vsak narod mora spoštovati svoj narod in svoj jezik. Na splošno je znano, da živi v Sloveniji okrog 10.000 Romov. Ob popisu pa se je za romsko narodnost opredelilo mnogo manj prebivalcev.

Na srečanju smo popili kavico, pojedli okusno pecivo, del deteljice, in se zahvalili voditeljici in naši gostji za obisk in vse njene življenjske izpovedi, nasvete. Hvala.

Članica Kofetkarjev

Misijonarka Barbara Čuk

---

62. srečanje Kofetkarjev 10. januarja 2020. Navzoči so bili še ga. Klančar in ga. Meri in g. Janez Trček. Naša moderatorka nam je pojasnila: zaradi udeležbe zunanjih oseb

bomo obravnavani kot LOGAŠKE LIPE, tako lahko pričakujemo podporo Občine (npr. predavanje, kaka kavica ...). Ker je imel naš skriti gost opravičljivi izgovor za malo zamude – smo ugibali: Kaj je na stolu pod vrečo. Bili sta dve knjigi: atlas sveta in še ena. Končno smo dojeli, da gost prihaja od daleč – iz Mehike. Naša gostja je misijonarka, sestra

Barbara Čuk. Doma je iz Logatca, sicer rojena v Ljubljani leta 1971. Predniki izhajajo iz Črnega Vrha. Stara očeta sta imela priimek Čuk – Turk. Zanimivo je, če bi bila gostja rojena v Mehiki, bi imela dva priimka. V Logatcu so živeli na Brodu pri babici. Osnovno šolo je obiskovala v Logatcu, nato je maturirala kot ekonomski tehnik na Poljanah. Potem je na Dunaju prišla k sestram, se izpopolnjevala, nato se je vrnila v Slovenijo na Mirje. Na Dunaju se je vpisala na katoliško pedagoško akademijo. Leta 1999 je šla z Dunaja v Lesce, nato v Mehiko, kjer je od leta 2004. Poprej se je izpopolnjevala v španskem jeziku.

Opis Mehike: dežela je gosto naseljena, je prva po gostoti prebivalstva na svetu. Prvotni prebivalci so bili Indijanci. Posebno Maji so imeli v davnini visoko razvito kulturo – po pragozdovih še sedaj odkrivajo in odkopavajo njihove naselbine in mesta.

Naša gostja je tudi usposobljena kot psihoterapevtka – pomaga zasvojenecem pri odvajanju od mamil. Tu imajo določeni karteli to za »posel«. Bojuje se med seboj za prostor, kjer bodo prodajali mamila. Med seboj tudi krvavo obračunavajo.

Zanimivo je, da se imajo v glavnem vsi za kristjane, spoštujejo svojo Mehiško Marijo iz Guadalupe.

V 16. st. se je 12. decembra prikazala preprostemu človeku Juanu Diegu. Marija je naročila, naj zgradijo cerkev na griču – to naj sporoči škofu. Prvič ni ubogal. Ob drugem prikazanju pa je le šel. Škof mu ni verjel – velel je, naj mu v dokaz prinese vrtnice. Ob obisku se je priporočal Mariji. V zimskem času je na tleh zagledal vrtnice; pobral jih je in dal v svoje oblačilo. Vrtnice je izročil škofu, na oblačilu pa je bila Marijina podoba. Sedaj je škof verjel: Marija je mati vseh – Indijancev, potomcev Špancev – zato je temnejše poti. Sedaj je 12. decembra dan romanja vsega naroda.

Sledilo je vprašanje: Ali vas kot tujko spoštujejo? Odgovor: domačini mislijo nekako takole: tujka nam želi dobro, mi (karteli) pa se med seboj pobijamo. Neverjetno!

Barbara rada fotografira, kaj napiše v prostem času. Sedaj je tu na dopustu do 22. februarja.

Kdaj sme na dopust, določajo posebna pravila sester – vsaka 3 leta; za bolezenska stanja pa so druga pravila. Država Mehika ima 127 milj. prebivalcev – zdravstveno zavarovanih pa je le 20 milijonov. Na deželi

gojijo koze, krave, osle – veliko je psov. Pijejo pivo in tekilo – dobijo jo iz listov aloje.

Enkrat se je zgodilo, da je častni konzul zbral nekaj Slovencev in vsem prinesel slovensko potico. Mehiška jed je tamali: v koruzni list zavijejo malo polenti podobno kepico in meso – vse to skuhamo. Njihova specialiteta je »mestol s črvom«. Jedo tudi kobilice, mravlje – to so »dobre« beljakovine. Hrana tu je še zelenjava, prašiči. Tržnica deluje enkrat tedensko – ob ponedeljkih.

Ker tu pridelujejo mamila, je veliko odvisnikov. Te imajo v zavodih pod ključem. Imajo svojo pekarno. Ven smejo določene osebe popoldne, ko po ulicah prodajajo ta kruh.

Vprašanje: Kaj ji je dejal oče ob odhodu od doma? Odgovor: »Rekel je: Saj si vedno delala, kar si hotela.« Ob obisku očeta v Mehiki mu je predlagala, naj »poskusi kobilice«. Odgovoril ji je, da bi lahko imel na letalu težave. Naj mu jih prinese ob prvem obisku domovine. Res mu jih je prinesla, kot je obljubila.

Mehičani dajo velik poudarek praznovanju. Ob praznikih nosijo posebne bluže.

Na severu dežele je pas »Kamene puščave«. Tam živijo Indijanci. Bavijo se z živino, tkejo platno, izdelujejo glinene posode. Indijanci imajo posebne »obredne plese« s perjanico na glavi. So spoštljivi do narave: pred začetkom dela na polju prosijo svojega Boga, da smejo obdelovati zemljo.

Barbarina odločitev je splet okoliščin – TO JE NJENA POT. V skupnosti so sestre iz Gane, Konga, Slovenije, Kitajske – mednarodna družba. Vzor jim je sv. Frančišek: delaven, preprost.

V Mehiki imajo posebno živahno glasbo. Noša je poncho, sulerero. V glavnem zelo ljubijo »fešte« in se celo zadoščajo. Na koncu smo pogledali, kakšne so mehiške vasi, mesta. Zavrteli so nam tri poskočne mehiške pesmi. Moderatorica je Barbari Čuk izročila darilce. Gostja se je zahvalila in pripomnila, da se ob tem dejanju morajo po mehiško **OBVEZNO PRISRČNO OBJETI**.

Vprašanje: Česa imamo pri nas veliko in ne cenimo dovolj? Odgovor: pitno vodo, dober zrak, gozdove, v mestih zelenice, mir. Bodimo veseli in se veselimo vsakega dne posebej!

Hvala moderatorki Tereziji, da je povabila domačinko, in sestri Barbari, da se je odzvala vabilu ter nam povedala, kako se trudijo v misijonih. Še nasvidenje!

Članica Kofetkarjev

Mali zverinici

63. srečanje Kofetkarjev je potekalo 17. januarja 2020 v Jožefovi dvorani. Postreženi smo bili s kavico ali kuhančkom in keksi. Malo kasneje so se nam pridružili še otroci Miklavževega vrtca – Mavrična soba! 14 malčkov in voditeljica Terezija. Malčki so ugibali: katera živalca, ki živi tudi v naravi,

je sedaj tu? Trenutno je čisto tiho, ima štiri tačke. Hrček, zajček, mucek ...? Vsi smo rabili nekaj namigov: brani se tudi s tem, da oddaja neprijeten vonj: DIHUR! Bila sta kar dva oziroma dve samički: bela in posebne barve, temno siva. Prikupni živalci sta radovedno pokukali iz svoje kletke. Nekateri so vprašali, če grizeta. Odgovor: vse.

Lastnica Tjaša, zaposlena v DMM, nam je povedala, da je že kot majhna deklica imela to živalco doma. Sedaj je to že tretje leglo. Zverinici sta prispeli iz Češke in iz Rogaške. Vsaka stane po 200 EUR. Življenjska doba je 10 do 15 let. Živalci sta stari 4 in 5 let, torej sta nekako »abrahamovki«. Jesta brikete kot mačke. Obstaja pa tudi posebna hrana zanje. Videli smo, kako sta jedli in pili vodo iz krožnika. Nič se nista bali nas – tujcev – in nista oddali neprijetnega vonja. Lastnica ju skopa vsaka dva meseca. Ob prihodu v Slovenijo sta imeli vsaka svoj veterinarski potni list. Obe tudi »sprehaja« – nevarnost je steklina v gozdu. Živalci spita kar 19 ur na dan – nato sta kaki dve uri pokonci. Tjaša ve, kdaj sta utrujeni. Ena je kar sama poiskala kletko. Pokrila jo je – druga je še veselo tekala sem in tja. Otroci iz vrtca so odšli malo prej, kot smo mi zaključili srečanje.

Nato smo se mi, odrasli, »razživali«. V dvorano so prihajali naši zaposleni, da bi videli živalci. Ob prihodu sestre Martine nas je voditeljica Terezija spomnila, da je dan prej praznovala »abrahama«. Voščili smo ji in zapeli ter ji izročili darilce! Ob prihodu zadnjih obiskovalcev je voditeljica pokazala tudi ono zaspanko v kletki. Ko je kletko narahlo nesla proti obiskovalki, je živalca zaspano in radovedno pokukala izpod odejice, kdo moti njen počitek. To bi morali videti! Nismo pa slišali, da bi se kaj »pritožila«.

V Sloveniji obstaja klub Zverinice. Tu dobijo ljubitelji živalic razne informacije.

Vprašanje: Kje pokopava poginule živalce? Vse na posebnem travniku. Zanimivo je, da ima vsaka živalca svoj značaj. Ponoči ne spita – ko omagata, ena leže v kletko, druga pa stalno pod kavč. Tako vedno ve, kje katero najde.

Ob koncu smo lastnici Tjaši izročili doma narejeno igrabo za zverinici v zahvalo za obisk. Morala je zamenjati izmeno v službi. Hvala tudi kolegici, ki jo je nadomestila med tem časom.

Ob tem srečanju smo bili presenečeni, koliko veselja sta živalci prinesli s svojo navzočnostjo in s tekanjem sem in tja.

Otroci so bili očarani, namesto počitka po kosilu so obiskali »domači cirkus«. Živalci so ogledovali, ju božali. Presenečenje je uspelo za »male in malo večje«. Le tako naprej!

Članica Kofetkarjev

Skriti gost – Sonja Menart – članica Log. Lip

---

64. srečanje Kofetkarjev v petek, 24. januarja 2020. Navzoča je bila tudi gospa Meri in na koncu se nam je pridružila še predsednica Logaških lip, ga. Silva Kranjc. Voditeljica skupine, Terezija, je pripeljala v goste prostovoljko, voditeljico skupin pri Logaških lipah.

Sonja nam je povedala svojo življenjsko zgodbo, pot, od rojstva pa do danes. V otroštvu je pri stricu poslušala in občudovala glas harmonike. Svoje želje ni izrazila glasno, ker so imeli starši druge skrbi za preživetje otrok. Že 15-letna je šla delat v Konfekcijo Logatec. Po 30-ih letih je šlo podjetje v stečaj. Sledila je zaposlitev v Valkartonu, nato v šoli, v kuhinji. V Domu sv. Jožefa v Zgornjem Logatcu je bila najprej čistilka za 4 ure, nato je postala gospodinja.

Ko je zbolela njena mama, je le-ta prišla v Dom, kjer je hči delala. A to je bila velika težava. Mama je mislila, da je v Domu zaradi nje, ne pa da je tu zaposlena za vse stanovalce. Pri mami je bila glavna težava huda demenca. V Domu je bila zaposlena pet let, nato se je leta 2009 upokojila. Pove, da je bilo v »zgoranjem domu« zelo domače vzdušje. Vsi so se dobro poznali, se pogovarjali, si pomagali. Veliko so delali ročno. Imeli so štedilnik na drva, pomivali so posodo, ribali tla ... Kot doma. Zajtrk in večerjo so pripravljali sami za vseh 24 oskrbovancev, kosilo pa so dobivali iz »spodnjega doma«, našega. Gospa Sonja nam pove, da so ji oskrbovanci ogromno dali in če bi bila še enkrat mlada, bi šla v šolo za negovalko ali pa še kaj več. Šele v zadnji službi je našla svoje poslanstvo. Čez čas se je mama v Domu poslovila, sama pa je odšla v pokoj. Sodelavke so poznale njeno skrito željo po igranju harmonike. Ob slovesu so ji poklonili bon za 10 ur učenja diatonične harmonike. Navedli so tudi učitelja in kraj učenja.

Naša gostja se spominja trenutka, ko se je podala na svojo »glasbeno pot«. Učitelj: »Ali imate harmoniko? Ali ste jo že imeli kdaj v rokah?« Odgovor obakrat NE. Predlagal ji je, če ima res voljo, da ji posodi svojo za 10 ur vadbe. Sprejela je in zanj nato

plačevala najemnino. Počasi je začela razmišljati o nakupu svoje harmonike. Odpravnina in pokojnina pa varčevanje in kupila je harmoniko POLIČAR. Še nekaj je odkrila. Ker je imela mama demenco, je v pogovoru z dr. Rudolfovo ugotovila, da učenje in igranje harmonike dobro zaposli možgane, torej odganja bolezen. Že sama glasba dviguje duha, razpoloženje, zdravje. Zelo se je morala truditi. Za diatonično harmoniko so posebni znaki in ne notni zapisi. Brez truda ni nič, tudi željene melodije ne. Uspela je in sedaj igra s srcem. Zaigrala je tudi

nam. Čebelice, Kaj mi nuca planinca, Moje dekle je še mlado, Še kik'lco prodala bom, Trzinka, Mi se imamo radi, Zvezde žarijo, Micka Kovačeva, Preljubi sv. Lenar ...

Gospa Sonja je že s 53-imi leti odšla v »penzijo«, sedaj bo dopolnila svojih 65 let. Ima dve hčerki in 4 vnuke. Je velika ljubiteljica živali. Ima dve sestri, s katerima je zelo povezana.

Na koncu nam je dala nasvet. Čebele odganjajo demenco, glasba in treniranje možganov tudi odganja to zahrbtno bolezen, ki je, žal, tudi dedna. Zato nam polaga na srce: »Bodite aktivni, berite, rešujte križanke, hodite na pogovorne skupine.« Povedala je, če bo zdrava, bo še dolgo hodila v naš Dom kot prostovoljka, kot voditeljica pogovornih skupin. To jo osrečuje, ker rada dela dobro, rada je med ljudmi, med starejšimi. Ker je dobra šivilja, smo jo že »rezervirali« za pomladni čas, da nam bo prišla pomagat šivat darila za skrite goste. Hvala in le tako naprej.

Članica Kofetkarjev

Logaški župan Berto Menard

Srečanje Kofetkarjev 31. januarja 2020, na dan Janeza Boska. Ta svetnik se je družil z mladimi, zato je naša moderatorka Terezija povabila tudi zdrave malčke Miklavževega vrtca, da se nam pridružijo. Zaradi viroz je bilo nekaj osipa tudi med nami, stanovalci. Pogoščeni smo bili s pecivom in kofetkarji smo spili svojo kavico.

Ob prihodu skritega gosta smo skupaj z otroki ugibali, kdo je. Padale so različne ideje: od mesarja, peka, hišnika, otroci so pomislili celo na sv. Miklavža, zlikovca, vesoljca. A bližje smo bili, ko smo izrekli besedo uradnik. Še smo se malo mučili in na koncu le ugotovili, da je skriti gost logaški župan Berto Menard.

Za uvod so otroci najprej v županov pozdrav zapeli pesmico. Nato je naš gost povedal svojo življenjsko zgodbo. Njegova mama je delala v KZ, oče pa pri železnici. Imela sta skromno sobico in kmalu se rodi naš gost, leta 1954. Starša sta bila nato oba nekaj časa zaposlena v KZ, nato je oče odšel nazaj na železnico. Vozil je parno lokomotivo v Pulo. Po enem letu so se preselili v Logatec. Prvošolček je postal leta 1961 in

tedaj so imeli že svojo hišo. Vhodna vrata so bila narejena s krajnikov, a ata je bil kljub pomanjkanju zelo iznajdljiv.

Pove, da je bil v otroštvu tudi ministrant. S svojimi 14. ali 15. leti je že začel s prvimi poizkusi elektromehaničnih popravil. Popravljal je sesalce, pomivalne, pralne, molzne stroje ter razne male aparate. Nato je sledil vpoklic v vojsko. Poslan je bil na Reko, sledilo je šolanje, nato premestitev v Ljubljano. Postal je voznik pri policiji. Nato so ga ponovno poslali na kratkotrajno izobraževanje v Pančevo, nato še v Tacen. Ker je dobil 20-dnevni nagradni dopust, je služil vojsko le 12 mesecev namesto takrat dolgih 15 mesecev. Po odsluženi vojaški dolžnosti se je zaposlil v Gorenju kot serviser bele tehnike. Službeno je prepotoval velik del Slovenije. Od leta 1978 pa ima svojo firmo. Zelo veliko se je naučil tudi od ljudi, ko je hodil po terenu. Ko je bil izvoljen za župana, se je umaknil iz podjetja ter vodenje prepustil sinovom.

S svojo ženo se je spoznal še pred odhodom k vojakom. Poročil se je 27. decembra 1975. Z ženo mata imata 3 sinove ter tudi 3 vnuke. Otroci so že odrasli in uspešno vodijo naprej podjetje, katerega temelje je postavil on. Ker je imela žena zdravstvene težave z ledvicami, se je zelo veliko izobraževal na področju domačih zdravil in bioenergije. Žena je hodila tudi na dializo, kasneje je dobila novo ledvico.

Ko smo ga vprašali, zakaj je kandidiral za župana, je modro odgovoril, da je vedno čutil odgovornost do družbe. Meni, da je v življenju veliko dosegel, da je zadovoljen s svojim življenjem, delom. Čutil je, da lahko družbi, lokalni skupnosti pomaga z znanjem in izkušnjami, ki jih ima.

Pove nam, da je v politiko stopal počasi. Najprej je bil predsednik v KS, nato je zbral pogum in kandidiral tudi za župana. Zelo je zadovoljen, da imamo lastno državo, zato jo moramo pametno voditi. V Logatcu je včasih težko najti neko ravnovesje, ker je še zelo živa zgodba vojnega in povojnega časa, ko je brat moril brata. Potreben je čas, razumevanje drug drugega, pogovor. Delati je potrebno z občutkom in v skladu z zakonodajo. Današnjo državo smo dobili s kulturo. In gospod župan se je spomnil svojega krajana, ki ima spomenik za glasbeno šolo, dr. Andreja Gosarja. In ob tej priložnosti bom dodala. 30 novembra je bil

ob 18 uri v dvorani Narodnega doma v Logatcu, Gosarjev večer. Predavatelj, prof. dr. Igor Grdina, je predstavil njegovo življenje in delo. Na koncu je zgodovinar Grdina zaključil: »Gosar je naredil za slovenski narod in Logatčane mnogo, zato si zasluži, da po njem imenujete ulico. Hvala.« V knjigi *Sodobna socialna etika* Gosar navaja: »Čim več kdo ima, tem manj je njegovo, tem bolj je samo oskrbnik vsega, dolžan svoje imetje uporabljati v občo korist.« No, vsega tega se spomni tudi naš župan. Pove nam, da na svet pridemo goli, s seboj ne bomo odnesli nič. Odšli bomo goli. Zato bodimo dobri in pametni. Vedimo, da je Bog ljubezen. Danes so na pohodu stresi, obremenitve, prevelike želje, previsoki cilji. Vse to je vzrok za bolezen, delijo se tablete, a te ne rešijo problemov. Vsi bi morali iti po moč tja, kjer je večna ljubezen. Bilo bi nam lažje.

Ob zaključku so otroci zapeli še pesmico z naslovom »Mi družina ena smo ... Nato so pomahali g. županu. Naročil jim je, naj doma lepo pozdravijo očka in mamico. Nato so jo mahnili spat.

Kofetkarji pa smo se še družili z gostom in res smo uživali v njegovi družbi, v njegovi preprostosti. Obljubil je, da se še vidimo. Takrat ne bo v vlogi župana, takrat pride samo kot Berto 😊.

Res, hvala za obisk, za podarjen čas, lepe besede, misli. Hvala tudi županovi tajnici, ki nam je to srečanje uredila. Obema iskrena hvala.

Zapisa stanovalka DMM, članica skupine Kofetkarjev

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.00: telovadba v Domu Lazar;
- PONEDELJEK ob 9. 00: vaje za spomin v Domu Marija;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. uri: gibanje in vaje za spomin v Domu Marta;
- TOREK ob 11. uri: gibanje in vaje za spomin v Domu Lazar IV. nad.;
- SREDA ob 9:45: gibanje ob glasbi v Domu Marta;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- SREDA, 12. 2. 2020, ob 9:10: kino v Jožefovi dvorani;
- PONEDELJEK, 17. 2. 2020, ob 9:30: obisk društva Lipe iz Domžal;
- TOREK, 18. 2. 2020, ob 9:30: Bloški plesalci v Jožefovi dvorani;
- SREDA, 19. 2. 2020, ob 9.30: obisk otrok in skupne delavnice;
- ČETRTEK, 20. 2. 2020, ob 9. uri: knjižničarka na obisku;
- TOREK, 25. 2. 2020, ob 9. uri: PUST - pustno rajanje DMM in vrtec;
- SREDA, 26. 2. 2020, PEPELNICA - strogi post;
- ČETRTEK, 27. 2. 2020, ob 14:00; praznovanje roj. dni stanovalcev;
- ČETRTEK, 27. 2. 2020, ob 19. uri: dr. Jože Možina predavanje za odrasle v JD;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Ana Jerič

Metoda Čeh

Marija Mejak

Stanislava Marin

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Poišči besede v tabeli v vseh smereh in jih prečrtaj. Črke, ki so ostale, preberi po vrsti in dobiš geslo, v katerem se skriva kraj Jezusovega čudeža.

SVATBA

VODA

VINO

MARIJA

JEZUS

VRČI

ŠEST

NEVESTA

ŽENIN

STREŽNIK

UČENCI

KANA

ŽENA

ČUDEŽ

A	G	U	Č	E	N	C	I
J	E	Z	U	S	E	K	Č
I	V	O	D	A	V	A	R
R	I	A	E	L	E	N	V
A	N	E	Ž	I	S	A	L
M	O	Š	E	S	T	E	J
S	V	A	T	B	A	S	K
Ž	E	N	I	N	I	K	A
S	T	R	E	Ž	N	I	K

ČUDEŽ V _____ NI

SMEJALNICA

- Učiteljica razdeli učencem liste za šolsko nalogo pri slovenščini. Naslov spisa je: »KAKŠNA NAJ BI BILA MOJA ŠOLA?« Petrček po nekaj minutah vrne list učitelju, na kateremu piše: »MOJA ŠOLA NAJ BI BILA VEDNO ZAPRTA.«
- Oče sinu: »Pridi, sinko, boš videl, kako lepo sestrico ti je prinesla štoklja.« Sin: »Oče, tiše, da te mama ne sliši!« Oče: »Ja, zakaj pa?« Sin: »Kaj bo pa rekla, če bo slišala, da si ji rekel štoklja?«
- Kmet reče novemu hlapcu: »Pol krompirja bomo peljali na tržnico, drugo polovico ga bomo spravili pa v klet.« Hlapec: »In kdo bo ves ta krompir prerezal na pol?«

Danica K.